Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (девети състав)

12 октомври 2017 година*

„Марка на Европейския съюз — Производство по възражение — Заявка за словна марка на Европейския съюз „SDC-554S“ — Нерегистрирана по-ранна национална словна марка „SDC-554S“ — Относително основание за отказ — Член 8, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 207/2009 [понастоящем член 8, параграф 4 от Регламент (ЕС) 2017/1001] — Доказателства за съдържанието на националното право — Правило 19, параграф 2, буква г) от Регламент (ЕО) № 2868/95 [понастоящем член 7, параграф 2, буква г) от Делегиран регламент (ЕС) 2017/1430] — Представяне на доказателства за първи път пред апелативния състав — Правомощие за преценка на апелативния състав — Член 76, параграф 2 от Регламент № 207/2009 [понастоящем член 95, параграф 2 от Регламент (ЕС) 2017/1001]“

По дело T-316/16

Moravia Consulting spol. s r. o., установено в Бърно (Чешка република), за което се явява M. Kyjovský, avocat,

жалбоподател,

срещу

Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO), за която се явява D. Gája, в качеството на представител,

ответник,

другата страна в производството пред апелативния състав на EUIPO, встъпила в производството пред Общия съд, е

Citizen Systems Europe GmbH, установено Щутгарт (Германия), за което се явяват C. von Donat, J. Lipinsky, J. Hagenberg, T. Hollerbach и C. Nitschke, avocats,

с предмет жалба срещу решението на втори апелативен състав на EUIPO от 1 април 2016 г. (преписка R 1575/2015-2), постановено в производство по възражение между Moravia Consulting и Citizen Systems Europe,

ОБЩИЯТ СЪД (девети състав),

състоящ се от: S. Gervasoni, председател, L. Madise и R. da Silva Passos (докладчик), съдии,

секретар: X. Lopez Bancalari, администратор,

предвид жалбата, подадена в секретариата на Общия съд на 21 юни 2016 г.,

* Език на производството: английски.

предвид писмения отговор на EUIPO, подаден в секретариата на Общия съд на 24 октомври 2016 г.,

предвид писмения отговор на встъпилата страна, подаден в секретариата на Общия съд на 2 декември 2016 г.,

предвид решението от 9 март 2017 г. за съединяване на дела T-316/16—T-318/16 за целите на устната фаза на производството,

след съдебното заседание от 11 май 2017 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелствата по спора

1 На 10 април 2014 г. встъпилата страна, Citizen Systems Europe GmbH, подава в Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) заявка за регистрация на марка на Европейския съюз на основание на Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Европейския съюз (ОВ L 78, стр. 1), изменен [заменен с Регламент (ЕС) 2017/1001 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2017 година относно марката на Европейския съюз (ОВ 2017, L 154, стр. 1)].

2 Марката, чиято регистрация се иска, е словната марка „SDC-554S“.

3 Стоките, за които е поискана регистрацията, са от клас 9 по смисъла на Ницката спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 г., ревизирана и допълнена, и отговарят на следното описание: „Джобни калкулатори; калкулатори“.

4 Заявката за регистрация на марка на Европейския съюз е публикувана в *Бюлетин на марките на Общността* № 2014/076 от 24 април 2014 г.

5 На 22 юли 2014 г. жалбоподателят, Moravia Consulting spol. s r. o, подава на основание член 41 от Регламент № 207/2009 (понастоящем член 46 от Регламент 2017/1001)възражение срещу регистрацията на заявената марка в нейната цялост.

6 В подкрепа на възражението си жалбоподателят се позовава, на първо място, на наличието на по-ранно право, предоставено от нерегистрирана по-ранна словна марка, чийто текст е идентичен с този на заявената марка, като се има предвид, че това право е съществувало поне на територията на Чешката република. Нерегистрираната по-ранна словна марка е за калкулатори.

7 Жалбоподателят посочва, че е използвал нерегистрираната марка, преди да бъде подадена заявката за регистрация на заявената марка, по-специално при направена през октомври 2013 г. поръчка за доставка на калкулатори от Хонконг (Китай). За тази цел жалбоподателят представя като доказателство документ от две страници, озаглавен „потвърждение на продажбите“ („sales confirmation“), с дата от 8 октомври 2013 г.

8 На второ място, жалбоподателят изтъква недобросъвестност на встъпилата страна. При все това, след като в съобщение от 5 август 2014 г. EUIPO уточнява по-специално, че това основание може да бъде изтъквано само в рамките на производството за обявяване на недействителност на регистрирана марка на Европейския съюз, в писмо, адресирано до EUIPO на 10 декември 2014 г., жалбоподателят посочва, че вече не твърди недобросъвестност на встъпилата страна.

9 На трето място, жалбоподателят твърди, че заявената марка няма отличителен характер.

10 С решение от 5 юни 2015 г. отделът по споровете на EUIPO отхвърля възражението на жалбоподателя, като му възлага заплащането на разноските. Отделът по споровете отбелязва, че жалбоподателят не е предоставил информация и не е привел доказателства относно приложимото национално право, на което се основава и съгласно което използването на заявената марка би могло да бъде забранено в съответната държава членка, при това дори след като е бил приканен да допълни своето възражение. Освен това отделът по споровете подчертава, че липсата на отличителен характер на заявената марка попада в приложното поле на член 7 от Регламент № 207/2009 (понастоящем член 7 от Регламент 2017/1001) и следователно не е валидно основание в производство по възражение.

11 На 4 август 2015 г. жалбоподателят подава пред EUIPO жалба на основание членове 58—64 от Регламент № 207/2009 (понастоящем членове 66—71 от Регламент 2017/1001) срещу решението на отдела по споровете.

12 Жалбоподателят прилага към писменото си изложение на основанията за обжалването информация за релевантното чешко законодателство относно марките, като уточнява неговото съдържание, свързано с правната защита на нерегистриран знак.

13 С решение от 1 април 2016 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“) втори апелативен състав на EUIPO отхвърля жалбата.

14 Преди всичко, от една страна, апелативният състав по същество счита, че в хода на производството по възражение жалбоподателят не е посочил приложимите законови разпоредби и не е предоставил никаква информация относно съдържанието на правата, на които се позовава, или условията, които в случая трябва да бъдат изпълнени, което да позволи на EUIPO да прецени дали са изпълнени специфичните предвидени в тези разпоредби условия и дали следователно е възможно да се забрани използването на заявената марка съгласно законодателството на съответната държава членка, а именно Чешката република. Апелативният състав припомня, че жалбоподателят е бил длъжен да изиска и да предостави цялата необходима информация, за да докаже, че по-ранната марка попада в обхвата на националното законодателство и че последното дава право да се забрани използването на по-скорошната марка.

15 От друга страна, информацията, свързана с чешкия закон, която жалбоподателят представя за пръв път пред апелативния състав, според последния не може да се счита за „нова“ или „допълнителна“ и по тази причина е недопустима. Всъщност апелативният състав няма право на преценка по въпроса дали да приеме късно представени доказателства.

16 На следващо място, апелативният състав допълва, че дори ако представените за пръв път пред него доказателства се приемат за „нови“ или „допълнителни“, което би му позволило да упражни право на преценка по въпроса дали да бъдат отчетени, той би упражнил това право, като реши да не ги взема предвид. Според апелативния състав от текста на член 76, параграф 2 от Регламент № 207/2009 (понастоящем член 95, параграф 2 от Регламент 2017/1001) следва, че късното посочване на факти или представяне на доказателства не дава на направилата го

страна безусловното право тези факти или доказателства да бъдат взети предвид. Апелативният състав стига до извода, че обстоятелствата около късното представяне на доказателства от жалбоподателя не могат да оправдаят подобно закъснение.

17 Относно довода, изведен от предполагаемата недобросъвестност на встъпилата страна, който жалбоподателят повдига отново, въпреки отказа си в хода на производството пред отдела по споровете да се позовава на това основание, апелативният състав припомня, че съгласно член 41 от Регламент № 207/2009 възражението може да бъде направено въз основа на член 8 от този регламент (понастоящем член 8 от Регламент 2017/1001), и посочва, че тъй като тази разпоредба не споменава недобросъвестността като основание за възражение, той няма да разгледа това основание.

18 На последно място, въз основа на съдебната практика апелативният състав подчертава, че въпросът, повдигнат в производството по възражение, се състои не в това да се определи дали спорният знак има или не отличителен характер и трябва да бъде регистриран с оглед на член 7, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009 [понастоящем член 7, параграф 1, буква б) от Регламент 2017/1001], а по-скоро дали регистрацията на този знак трябва да бъде отказана поради наличието на по-ранно право по смисъла на член 8, параграф 4 от този регламент (понастоящем член 8, параграф 4 от Регламент 2017/1001).

Искания на страните

19 Жалбоподателят моли Общия съд:

– да отмени обжалваното решение,

– да осъди EUIPO да заплати съдебните разноски.

20 EUIPO и встъпилата страна молят Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

По допустимостта

21 EUIPO счита, че жалбата е явно недопустима. От своя страна встъпилата страна е на мнение, че жалбата е недопустима, доколкото се основава на член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009 [понастоящем член 59, параграф 1, буква б) от Регламент 2017/1001].

По повдигнатото от EUIPO възражение за недопустимост

22 Според EUIPO две причини обосновават отхвърлянето от апелативния състав на жалбата, подадена срещу решението на отдела по споровете. Първо, апелативният състав не е имал никакво право на преценка дали да приеме доказателствата, представени с мотивите към жалбата. Второ, дори ако апелативният състав бе имал право на преценка и го бе упражнил, той би заключил, че жалбата следва да бъде отхвърлена. EUIPO твърди, че в рамките на настоящата жалба жалбоподателят не оспорва втория мотив на обжалваното решение. При това положение, дори основанията на жалбоподателя относно първия мотив на това решение да бъдат приети, те

няма да са достатъчни за неговата отмяна, тъй като разпоредителната му част така или иначе е обоснована от втория му мотив. Предвид изложеното по-горе EUIPO стига до извода, че жалбата е явно недопустима.

23 В точка 21 от жалбата жалбоподателят мотивира късното представяне на конкретни препратки към чешкото право, на което се основава и съгласно което използването на заявената марка е можело да бъде забранено в съответната държава членка. За тази цел по същество той твърди, че е депозирал в определения от EUIPO срок всички доказателства, свързани с неговото по-ранно право на ползвател на нерегистриран знак, и че липсвала само информацията за националното законодателство. Той допълва, че съгласно принципа iura novit curia не следвало да се представят подробно конкретните разпоредби на чешкия закон, който е обществено достъпен. По-нататък жалбоподателят поддържа, че EUIPO е била длъжна да поясни и да посочи конкретно коя информация липсва в неговото възражение, за да може той надлежно да коригира това. Според жалбоподателя обаче искането на EUIPO да уточни възражението, не било ясно и не му дало възможност да разбере каква е конкретната критика по отношение на възражението му.

24 В това отношение следва да се отбележи, че в рамките на настоящата жалба жалбоподателят изтъква причините, които според него оправдават късното представяне на въпросните доказателства. При това положение жалбоподателят оспорва като цяло позицията на EUIPO, че късното представяне на тези доказателства не може да бъде прието. Дори да се предположи, че в преписката има обстоятелства, които противоречат на поддържаната от жалбоподателя теза, подобна констатация би засегнала не допустимостта на жалбата, а по-скоро нейната основателност. При това положение, независимо от посочените от жалбоподателя причини за късното представяне на доказателствата в хода на административното производство, не би могло да се твърди, както прави по същество EUIPO, че в случая жалбоподателят критикува само частта от обжалваното решение, в която апелативният състав приема, че няма никакво право на преценка дали да вземе предвид тези доказателства.

25 При тези условия следва да се отхвърли възражението за недопустимост на жалбата, повдигнато от EUIPO.

По повдигнатото от встъпилата страна възражение за недопустимост

26 Според встъпилата страна макар в производството по възражение жалбоподателят да е посочил, че не поддържа това основание, той, изглежда, се основава на член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009, за да оспори обжалваното решение.

27 В настоящото дело жалбоподателят подава, съгласно член 41 от Регламент № 207/2009, възражение срещу регистрацията на марка на Европейския съюз по силата на член 8, параграф 4 от този регламент. Встъпилата страна припомня, че член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009, свързан с недобросъвестността на заявителя при подаване на заявката за марка на Европейския съюз, е абсолютно основание за недействителност и не фигурира сред основанията за възражение срещу регистрацията на марка на Европейския съюз и следователно не може да бъде навеждано в рамките на производство по възражение. При това положение според встъпилата страна това основание е недопустимо.

28 В хода на производството по възражение жалбоподателят изрично заявява пред отдела по споровете, че вече не поддържа недобросъвестността на встъпилата страна, на която първоначално се е позовавал. В хода на производството пред апелативния състав обаче жалбоподателят отново сочи, че заявката за регистрация на спорния знак е извършена недобросъвестно от встъпилата страна, поради което апелативният състав приема в точка 85 от

обжалваното решение, че тъй като възражението може да бъде направено на основание член 8 от Регламент № 207/2009 и тази разпоредба не предвижда недобросъвестността като основание за възражение, този въпрос няма да бъде разглеждан.

29 Освен това в точка 26 от жалбата си жалбоподателят посочва сред основанията в подкрепа на искането си нарушение на член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009, без обаче да изтъква довод в подкрепа на това твърдение. В съдебното заседание, в отговор на поставен от Общия съд въпрос, жалбоподателят потвърждава, че поддържа това основание.

30 Следва обаче да се припомни, че съгласно член 76, буква г) от Процедурния правилник на Общия съд исковата молба или жалбата съдържа кратко изложение на изтъкнатите основания, което трябва да е достатъчно ясно и точно, за да позволи на ответника да подготви защитата си, а на Общия съд — да се произнесе по иска или жалбата, ако е необходимо, без да разполага с други данни (вж. решение от 18 септември 2012 г., Scandic Distilleries/СХВП — Bürgerbräu, Röhm & Söhne (BÜRGER), T-460/11, непубликувано, EU:T:2012:432, т. 16 и цитираната съдебна практика). Тъй като е ясно, че основанието за нарушение на член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009 не отговаря на тези изисквания, то следва да бъде отхвърлено като явно недопустимо. Впрочем следва да се отбележи, че позоваването на това основание на настоящия етап на обжалването е изненадващо, след като жалбоподателят изрично е заявил пред отдела по споровете, че вече няма да твърди, че встъпилата страна е била недобросъвестна.

31 От всичко изложено по-горе следва, че основанието, в което се твърди нарушение на член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009, трябва да се отхвърли като недопустимо.

32 От съображения за изчерпателност следва да се припомни, че член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009 предвижда абсолютните основания за недействителност на марка на Европейския съюз по-специално когато заявителят е недобросъвестен при подаване на заявката си за регистрация (решение от 11 юни 2009 г., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, т. 34 и 35), така че недобросъвестността може да бъде изтъквана в рамките на искане за обявяване на недействителност на регистрирана марка. Както обаче твърди встъпилата страна, недобросъвестността на заявителя не е включена в член 41 от Регламент № 207/2009 като основание за възражение срещу регистрацията на марка на Европейския съюз. Ето защо това основание трябва във всички случаи да се отхвърли.

По същество

33 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква по същество две основания. Първото основание е нарушение на член 8, параграф 4 и на член 76, параграф 1 от Регламент № 207/2009 (член 76, параграф 1, който понастоящем е член 95, параграф 1 от Регламент 2017/1001), както и на правило 50, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 2868/95 от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета относно марката на Общността (ОВ L 303, 1995 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189). Второто основание е нарушение на член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009.

34 Тъй като второто основание бе отхвърлено като недопустимо, трябва да се разгледа първото основание.

35 В подкрепа на това основание жалбоподателят твърди, че апелативният състав допуснал грешка при прилагането на правило 50, параграф 1 от Регламент № 2868/95 във връзка с член 76, параграф 2 от Регламент № 207/2009, когато в обжалваното решение не взел предвид фактите, на които жалбоподателят се позовал, и представените от него доказателства. Той твърди, че апелативният състав тълкувал неправилно своето право на преценка по отношение на доказателствата, представени за пръв път в рамките на производство по обжалване на

решението на отдела по споровете. Според жалбоподателя в случая той представил в предвидения срок всички доказателства, свързани с неговото по-ранно право на използване на нерегистриран знак, и липсвала само информацията за националното законодателство. Следователно според жалбоподателя не би могло да се твърди, че той не е представил никакви доказателства в производството по възражение. Жалбоподателят твърди също така, че в обжалваното решение апелативният състав неправилно приложил принципите, определени в решение от 28 октомври 2015 г., Rot Front/СХВП — Rakhat (Маска) (T-96/13, EU:T:2015:813), макар че в случая това решение било обявено след изтичането на срока за обжалване на решението на отдела по споровете. Следователно според жалбоподателя това решение не може да бъде от значение за настоящото производство.

36 EUIPO и встъпилата страна оспорват доводите на жалбоподателя.

37 Доколкото доводите, изложени от жалбоподателя във връзка с първото основание, се припокриват, те следва да бъдат разгледани заедно.

38 Съгласно член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009 притежателят на знак, различен от регистрирана марка, може да се противопостави на регистрацията на марка на Европейския съюз, ако знакът отговаря едновременно на четири условия: този знак трябва да е използван в процеса на търговия; обхватът му трябва да е по-голям от местен; правата по отношение на този знак трябва да са придобити в съответствие със законодателството на Европейския съюз или на държавата членка, в която е използван знакът, преди датата на подаването на заявката за регистрация на марка на Европейския съюз; накрая, този знак трябва да предоставя на притежателя си правото да забрани използването на по-скорошна марка (вж. решение от 29 юни 2016 г., Universal Protein Supplements/EUIPO — H Young Holdings (animal), T-727/14 и T-728/14, непубликувано, EU:T:2016:372, т. 22 и цитираната съдебна практика). Тези условия трябва да са изпълнени едновременно, така че ако даден знак не отговаря на едно от тях, възражението, основано на съществуването на нерегистрирана марка или на други знаци, използвани в процеса на търговия, по смисъла на член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009, не може да бъде уважено (вж. решение от 21 януари 2016 г., BR IP Holder/СХВП — Greyleg Investments (HOKEY POKEY), T-62/14, непубликувано, EU:T:2016:23, т. 20 и цитираната съдебна практика).

39 Първите две условия, а именно свързаните с използването на посочения в подкрепа на възражението знак и с неговия обхват, който трябва да е по-голям от местен, следват от самия текст на член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009 и затова трябва да бъдат тълкувани в светлината на правото на Съюза. Така Регламент № 207/2009 установява еднакви стандарти относно използването на знаците и обхвата им, съответстващи на принципите, от които се ръководи въведената с този регламент система (вж. решение от 29 юни 2016 г., animal, T-727/14 и T-728/14, непубликувано, EU:T:2016:372, т. 23 и цитираната съдебна практика).

40 Обратно, от израза „когато и доколкото, съгласно законодателството на държавата членка, което е приложимо за този знак“ следва, че посочените по-нататък в член 8, параграф 4, букви а) и б) от Регламент № 207/2009 други две условия представляват установени в регламента условия, които за разлика от предходните се преценяват с оглед на критериите, определени от правото, уреждащо посочения знак. Това препращане към правото, приложимо към посочения в подкрепа на възражението знак, е съвсем основателно, тъй като Регламент № 207/2009 признава възможността за позоваване на знаци, които не са включени в системата на марката на Европейския съюз, в подкрепа на възражение срещу марка на Европейския съюз. Ето защо само правото, приложимо към посочения в подкрепа на възражението знак, позволява да се установи дали този знак е по-ранен от марката на Европейския съюз и може да обоснове забрана за използване на по-скорошна марка. В съответствие с член 76, параграф 1 от Регламент

№ 207/2009 възразяващата страна пред EUIPO носи тежестта да докаже, че последното условие е изпълнено (вж. решение от 29 юни 2016 г., animal, T-727/14 и T-728/14, непубликувано, EU:T:2016:372, т. 24 и цитираната съдебна практика).

41 При прилагането на член 8, параграф 4, буква б) от Регламент № 207/2009 следва да се вземе предвид по-специално националното законодателство, посочено във възражението, и съдебните решения, постановени в съответната държава членка. На това основание възразяващата страна трябва да докаже, че разглежданият знак попада в приложното поле на посоченото от нея законодателство на държава членка и че този знак позволява да се забрани използването на по-скорошна марка (вж. решение от 29 юни 2016 г., animal, T-727/14 и T-728/14, непубликувано, EU:T:2016:372, т. 25 и цитираната съдебна практика).

42 Правило 19, параграф 2, буква г) от Регламент № 2868/95 [понастоящем член 7, параграф 2, буква г) от Делегиран регламент (ЕС) 2017/1430 на Комисията от 18 май 2017 година за допълнение на Регламент № 207/2009 и за отмяна на регламенти (ЕО) № 2868/95 и (ЕО) № 216/96 (ОВ 2017, L 205, стр. 1)] поставя в тежест на възразяващата страна да представи пред EUIPO не само доказателства за това, че отговаря на изискваните условия съгласно националното законодателство, което желае да бъде приложено, за да попречи на регистрацията на марка на Европейския съюз по силата на по-ранно право, но и доказателства за съдържанието на това законодателство (вж. в този смисъл по аналогия решение от 5 юли 2011 г., Edwin/СХВП, C-263/09 P, EU:C:2011:452, т. 50). Вярно е, че апелативният състав и съдът на Съюза трябва да се информират служебно относно разпоредбите на националното право, ако такава информация е необходима за преценката на условията за прилагане на разглежданото основание за отказ за регистрация, което означава те да вземат предвид освен фактите, изрично изтъкнати от страните в производството факти, и общоизвестни факти, т.е. такива, които е възможно да са известни на всяко лице или могат да станат известни от общодостъпни източници (вж. в този смисъл решения от 27 март 2014 г., СХВП/National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, т. 39, 44 и 45 и от 28 октомври 2015 г., Маска, T-96/13, EU:T:2015:813, т. 31 и цитираната съдебна практика). Все пак това задължение се прилага единствено в случай че EUIPO или съдът на Съюза вече разполагат със сведения относно националното право било под формата на твърдения за неговото съдържание, било под формата на представени при обсъждането документи, за които се твърди, че имат доказателствена стойност (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 28 октомври 2015 г., Маска, T-96/13, EU:T:2015:813, т. 31 и цитираната съдебна практика).

43 При това положение в случая именно жалбоподателят в качеството си на възразяваща страна е трябвало да представи пред EUIPO доказателства за съдържанието на националното законодателство.

44 Освен това следва да се припомни, че в подкрепа на възражението си жалбоподателят се позовава на нерегистрирана по-ранна марка, чийто текст е идентичен със заявената марка и според него това по-ранно право съществува поне на територията на Чешката република. Както бе посочено в точка 7 по-горе и както следва също от точка 9, седмо тире на обжалваното решение, единственото доказателство, свързано с използването на по-ранната марка, представено от жалбоподателя пред отдела по споровете, е документ от две страници, озаглавен „потвърждение на продажбите“, с дата от 8 октомври 2013 г. Жалбоподателят не е привел никакво доказателство, свързано с приложимото национално законодателство, което е и причината отделът по споровете да отхвърли възражението. Както бе припомнено в точка 12 по-горе, жалбоподателят посочва за пръв път в мотивите към своята жалба пред апелативния състав разпоредбите на чешкото национално право, които уреждат правната защита на нерегистриран знак.

45 При това положение следва да се провери дали апелативният състав не е допуснал грешка, когато в точка 70 от обжалваното решение стигнал до извода, че в случая не разполага с никакво право на преценка дали да приеме доказателствата, представени за пръв път пред него, отнасящи се до защитата, която релевантното чешко право предоставя на по-ранната марка, при положение че жалбоподателят не е представил никакво доказателство в това отношение пред отдела по споровете.

46 Според постоянната съдебна практика от текста на член 76, параграф 2 от Регламент № 207/2009, който се отнася до служебната проверка на фактите от EUIPO, следва, че по правило и при липса на разпоредба в противния смисъл е възможно страните да сочат факти и да представят доказателства и след изтичането на сроковете, в които съгласно Регламент № 207/2009 същите е трябвало да бъдат посочени, съответно представени, и не съществува никаква забрана за EUIPO да вземе предвид такива късно посочени факти или късно представени доказателства (вж. решение от 11 декември 2014 г. CEDC International/СХВП — Underberg (Форма на стръкче трева в бутилка), T-235/12, EU:T:2014:1058, т. 44 и цитираната съдебна практика). С други думи, EUIPO може да вземе предвид факти или доказателства, които са посочени или представени след изтичане на срока, определен от отдела по споровете, евентуално за първи път пред апелативния състав, като използва правото на преценка, предоставено ѝ с член 76, параграф 2 от Регламент № 207/2009 (вж. в този смисъл решение от 11 декември 2014 г., Форма на стръкче трева в бутилка, T-235/12, EU:T:2014:1058, т. 44 и цитираната съдебна практика).

47 Също от установената съдебна практика е видно, че като уточнява, че в подобен случай EUIPO „може“ да реши да пренебрегне такива доказателства, тази разпоредба всъщност ѝ предоставя широко право на преценка, за да реши, като се мотивира във връзка с това, дали следва да ги вземе предвид, или да ги пренебрегне (вж. решение от 11 декември 2014 г., Форма на стръкче трева в бутилка, T-235/12, EU:T:2014:1058, т. 45 и цитираната съдебна практика).

48 Приема се, че това право на преценка се свежда до въпроса дали следва да се приемат или не късно представени доказателства. То не се отнася до преценката на естеството на доказателствата.

49 Съгласно правило 50, параграф 1, трета алинея от Регламент № 2868/95, когато обжалването е насочено срещу решение, взето от отдела по споровете, апелативният състав ограничава разглеждането на жалбата до факти и доказателства, представени в сроковете, определени или уточнени от отдела по споровете, освен ако не реши, че трябва да бъдат взети предвид „допълнителни“ или „допълващи“ факти и доказателства съгласно член 76, параграф 2 от Регламент № 207/2009 (вж. в този смисъл решения от 3 октомври 2013 г., Rintisch/СХВП, C-120/12 P, EU:C:2013:638, т. 31 и от 21 юли 2016 г., EUIPO/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, т. 23).

50 В това отношение Съдът първо тълкува член 76, параграф 2 от Регламент № 207/2009 във връзка с доказване на използването по следния начин: когато в определения от EUIPO срок не е представено никакво доказателство за реалното използване на съответната марка, Службата трябва служебно да постанови, че отхвърля възражението; когато обаче в определения от EUIPO срок са представени доказателства, е възможно представянето на допълващи доказателства (вж. в този смисъл решение от 18 юли 2013 г., New Yorker SHK Jeans/СХВП, C-621/11 P, EU:C:2013:484, т. 28 и 30).

51 Второ, Съдът приема, че същото тълкуване на член 76, параграф 2 от Регламент № 207/2009 следва да се възприеме и във връзка с доказването на съществуването, валидността и обхвата на защита на марката, доколкото тази разпоредба съдържа норма с хоризонтална роля в системата на този регламент, тъй като тя се прилага независимо от естеството на съответното производство. От това Съдът стига до извода, че правило 50 от Регламент № 2868/95 не може

да се тълкува в смисъл, че разширява обхвата на правото на преценка на апелативните състави, така че то да обхваща и новите доказателства (решение от 21 юли 2016 г., EUIPO/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, т. 27 и заключение на генералния адвокат Szpunar по дело СХВП/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:2, т. 55 и 57).

52 При това положение, предвид току-що припомнените принципи следва да се прецени дали в рамките на производството по възражение жалбоподателят е представил поне някои доказателства относно съществуването, валидността и обхвата на защита на нерегистрираната по-ранна марка, на която се позовава.

53 В това отношение се налага изводът, че апелативният състав правилно е приел, че в определения срок жалбоподателят не е представил никакво доказателство относно съдържанието на въпросното национално право и освен това не е изтъкнал никаква основателна причина, която да мотивира неговото поведение.

54 Всъщност, както бе посочено в точки 7 и 44 по-горе, единственото доказателство, което жалбоподателят представя, за да установи съществуването, валидността и обхвата на защита на нерегистрираната по-ранна марка, е документ от две страници, озаглавен „потвърждение на продажбите“, с дата от 8 октомври 2013 г., който се отнася до доставката на калкулатори от Хонконг.

55 Както подчертава EUIPO в писмения си отговор, този документ не дава никаква информация за използването на по-ранната марка, посочена в подкрепа на възражението, по-специално що се отнася до въпроса къде и колко дълго е използвана, или дали е възможно обхватът на тази марка да е по-голям от местния. Този документ не съдържа и информация относно изискваните условия на законодателството на Чешката република.

56 Налага се и изводът, че това „потвърждение на продажбите“ съдържа списък с посочени редица стоки, сред които не фигурира по-ранната нерегистрирана марка, а най-близката от посочените стоки е „SDC-554+“.

57 Освен това, както твърди встъпилата страна, посоченото „потвърждение на продажбите“ не съдържа спецификация на изброените в него конкретни стоки, нито доказва, че поръчката, за която, изглежда, се отнася, е довела до доставка на въпросните стоки с по-ранната нерегистрирана марка.

58 В съдебното производство в отговор на въпрос, поставен от Общия съд, който го приканва да обясни как точно това „потвърждение на продажбите“ съдържа информация за изискваните условия и за защитата, предоставена от законодателство на Чешката република, що се отнася до по-ранната нерегистрирана марка, жалбоподателят не е дал никакво обяснение.

59 Освен това пред отдела по споровете жалбоподателят представя документ, към който е приложено адресирано от встъпилата страна писмо до германско дружество, който обаче не съдържа каквато и да е информация относно съществуването, валидността и обхвата на защита на по-ранната нерегистрирана марка.

60 При тези условия не може да се приеме, че още в хода на производството пред отдела по споровете жалбоподателят е представил някои доказателства, които да установят съществуването, валидността и обхвата на защита на по-ранната марка. При това положение позоваването на разпоредбите на чешкото законодателство, изложени от жалбоподателя за пръв път в мотивите към жалбата му пред апелативния състав, не са „допълнителни“ или „допълващи“ елементи по отношение на представените пред отдела по споровете.

61 Следователно апелативният състав не допуска грешка, когато приема, че не разполага с право на преценка дали да приеме доказателствата, представени за пръв път пред него, след като те са представени късно.

62 Предвид изложеното по-горе следва да се подчертае, че за разлика от обстоятелствата по делото, по което е постановено решение от 29 юни 2016 г., Груп/EUIPO — Илиев (GROUP Company TOURISM & TRAVEL) (T-567/14, обжалвано, EU:T:2016:371), в настоящото производство доказателствата, представени от жалбоподателя пред отдела по споровете, не позволяват на апелативния състав да упражни правото си на преценка.

63 Освен това в съдебното заседание жалбоподателят предоставя на Общия съд няколко калкулатора, които твърди, че предлага на пазара, и върху които е изписана по-ранната нерегистрирана марка. Без обаче да се налага произнасяне по доказателствената сила на тези доказателства, що се отнася до съществуването, валидността и обхвата на защита на по-ранната нерегистрирана марка, за да бъдат отхвърлени, е достатъчно да се отбележи, че те са представени късно. От една страна, както бе обяснено в точки 38—51 от настоящото решение, тези доказателства е трябвало да бъдат представени в рамките на производството пред отдела по споровете на EUIPO. От друга страна, така или иначе съгласно член 85, параграф 1 от Процедурния правилник доказателствата трябва да бъдат представени, а доказателствените искания — направени при първата размяна на писмени изявления. Съгласно член 85, параграф 3 от същия правилник по изключение главните страни могат да представят доказателства и да правят доказателствени искания преди приключване на устната фаза на производството или преди решението на Общия съд да се произнесе, без да провежда устна фаза на производството, при условие че късното им представяне и поискване бъде мотивирано. В това отношение обаче представянето на посочените доказателства в съдебното заседание е извършено късно по смисъла на тези разпоредби. След като жалбоподателят не изтъква мотиви за късното представяне на тези доказателства, те следва да бъдат изключени като недопустими съгласно член 85, параграфи 1 и 3 от Процедурния правилник.

64 Що се отнася до твърдението на жалбоподателя, че апелативният състав допуснал грешка, доколкото приложил принципите, определени в решение от 28 октомври 2015 г., Маска (T-96/13, EU:T:2015:813), макар че това решение било обявено след изтичането на срока за обжалване на решението на отдела по споровете, постановено по настоящия спор, достатъчно е да се припомни, че според установената съдебна практика тълкуването, което Съдът дава на разпоредба на правото на Съюза, се ограничава да уточни и изясни значението и приложното поле на тази разпоредба, както тя е трябвало да се разбира и прилага от момента на нейното влизане в сила. От това следва, че така разтълкувана, нормата може и трябва да се прилага дори към правоотношения, възникнали и установени преди разглежданото решение, и Съдът може да ограничи възможността всяко заинтересовано лице да се позовава на разтълкувана от него разпоредба, за да постави под въпрос добросъвестно установени правоотношения, единствено по изключение, въз основа на общия принцип на правната сигурност, присъщ на правния ред на Съюза. Тези съображения се прилагат за институциите на Съюза, когато последните на свой ред следва да изпълняват неговите правни норми, които са били предмет на последващо тълкуване от Съда (вж. решение от 16 септември 2013 г., Испания/Комисия, T-402/06, EU:T:2013:445, т. 104 и цитираната съдебна практика).

65 За по-голяма изчерпателност следва да се отбележи, че в точка 71 от обжалваното решение апелативният състав правилно отбелязва, че дори ако представените за пръв път пред него доказателства трябва да се считат за „допълнителни“ или „допълващи“ и дори да се приеме, че апелативният състав е имал право на преценка по въпроса дали да ги допусне, той не би ги взел предвид.

66 Всъщност, както подчертава апелативният състав, от текста на член 76, параграф 2 от Регламент № 207/2009 следва, че късното посочване или представяне на доказателства не дава на направилата го страна безусловното право тези доказателства да бъдат взети предвид от EUIPO.

67 В това отношение Съдът е постановил, че вземането предвид от EUIPO на късно представени доказателства при произнасяне в производство по възражение може да бъде оправдано в частност ако службата счете, от една страна, че на пръв поглед късно представените доказателства могат да бъдат реално от значение за изхода на висящото пред нея производство по възражение, а от друга — че стадият на производството, в който те са късно представени, и съпътстващите го обстоятелства допускат вземането им предвид (решение от 13 март 2007 г., СХВП/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, т. 44).

68 От една страна, обаче следва да се отбележи, както правилно изтъква EUIPO, че в случая жалбоподателят е трябвало да е наясно, че е длъжен да представи определени доказателства за съдържанието на чешкото законодателство.

69 Подобно задължение следва още от правило 19, параграф 2, буква г) от Регламент № 2868/95, припомнено в точка 42 по-горе. По-нататък, от съдържанието на писмото на EUIPO от 5 август 2014 става ясно, че службата е информирала жалбоподателя кои доказателства трябва да бъдат представени в подкрепа на възражение на основание член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009, като посочила по-специално съдържанието на националното законодателство — в частност по отношение на условията за защита на правото, на което се позовава възражението, и на обхвата на признатите на притежателя права — а също и, що се отнася до нерегистрирана марка, че трябва да се приведе доказателство, че тази марка е използвана в процеса на търговия.

70 Въпреки това изрично искане за информация обаче жалбоподателят не е представил пред отдела по споровете никакви доказателства за съдържанието на националното законодателство или каквато и да е информация относно това съдържание.

71 От друга страна, не могат да бъдат приети и обстоятелствата, които жалбоподателят изтъква, за да мотивира закъснението.

72 Всъщност преди всичко принципът iura novit curia, на който се позовава жалбоподателят, се отнася само до прилагането на правото на Съюза. Според установената съдебна практика определянето и тълкуването на националните правни норми се числи към установяването на фактите, а не към прилагането на правото. Следователно само правото на Съюза попада в правната област, в която се прилага принципът iura novit curia, докато националното право се намира в областта на тежестта на твърдението и на доказването, характерно за изложението на фактите, като неговото съдържание при необходимост трябва да се докаже с доказателства в подкрепа (вж. в този смисъл решение от 20 март 2013 г., El Corte Inglés/СХВП — Chez Gerard (CLUB GOURMET), T-571/11, EU:T:2013:145, т. 35 и цитираната съдебна практика). Както обаче следва от точка 42 от настоящото решение, от една страна, само ако EUIPO вече разполага със сведения относно националното право, тя трябва да се информира служебно дали то е необходимо, за да прецени условията за прилагане на основание за отказ на регистрация. От друга страна, в това отношение Общият съд може да упражни ефективен контрол и да провери, извън представените документи, съдържанието, условията за прилагане и обхвата на правните норми, на които се позовава заявителят, само при наличието на документи, представени като доказателство за приложимото национално право, и ако е необходимо, като попълни евентуални пропуски в тези документи.

73 Трябва да бъде отхвърлен и доводът на жалбоподателя, че поканата на EUIPO да уточни своето възражение, била твърде обща. Всъщност, както бе отбелязано в точка 69 по-горе, писмото от 5 август 2014 г., което приканва жалбоподателя да допълни възражението си, съдържа

достатъчно информация, сочеща кои доказателства трябва да представи той в подкрепа на възражението си. Това писмо сочи ясно доказателствените средства, допустими в рамките на възражение на основание член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009, и в това отношение дава по-точна и подробна информация, отколкото съдържащата се в правило 19, параграф 2, буква г) от Регламент № 2868/95. Жалбоподателят отговаря на това писмо на 10 декември 2014 г., като предоставя редица уточнения и информация относно възражението си, без обаче да отговори на искането на отдела по споровете на EUIPO за сведения относно националното право. Освен това в съдебното заседание в отговор на поставен от Общия съд въпрос, в който приканва жалбоподателя да уточни причината, поради която не е отговорил на искането на отдела по споровете, жалбоподателят само настоял, че поканата на EUIPO била твърде обща, без да представи никакъв довод в подкрепа на това твърдение.

74 С оглед на всички изложени по-горе съображения първото повдигнато от жалбоподателя основание, а следователно и цялата жалба, следва да се отхвърли.

По съдебните разноски

75 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

76 Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на EUIPO и встъпилата страна.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (девети състав),

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Moravia Consulting spol. s r. o. да заплати съдебните разноски.

Gervasoni Madise Da Silva Passos

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 12 октомври 2017 година.

Подписи